

tyder man jo i Virkeligheden, at man ikke har Tro paa sit Forslag, og dette, at man ikke har Tro paa sit Forslag, gør altid, at man er svag, naar man skal føre det frem mod den Modstand, der er.

Jeg vil sige som min Opfattelse, at de Partier her paa Rigsdagen, der mener, at man skal føre denne Kamp om Nedsættelserne — og føre den skarpt — paa de militære Udgifter, skal ogsaa tro paa, at det vil nytte, og ikke lade sig forlede til at gaa med til Forslag, som i Virkeligheden — saaledes som det Forslag, Venstre stillede — er tænkt som Modforslag til Forslaget om de 10 Mill. Kr. Alene dette at gaa med til det, idet man antyder, at det maaske ikke bliver til noget med de 10 Millioner, mener jeg er en Svækkelse for Forslaget, og en saadan Svækkelse mener jeg ikke, man paa Forhaand bør give dette Forslag.

Jeg gør kun disse Bemærkninger, fordi den Bemærkning af det ærede Medlem Hr. Rode maatte forekomme uheldig, set fra det Synspunkt, jeg ønsker skal anlægges, og ud fra det Resultat, jeg ønsker skal komme ud deraf; men jeg vil tilføje, at jeg tvivler ikke om, at det radikale Venstre staar ved Siden af Socialdemokratiet med Hensyn til ethvert Ønske, som er fremsat baade her og i Lovforslag angaaende Nedsikæring af de militære Udgifter.

Saadan ligger i Virkeligheden Spørgsmaalet om Mulighederne for Nedsikæring for de forskellige Partier, og derfor er disse almindelige Betragtninger om, at det blot gælder om at nedsikære Budgettet med 25 pCt., eller hvor meget man nu ønsker, uden at man tager Stilling til Spørgsmaalet, hvor Nedsikæringerne skal foretages, i Virkeligheden kun at gaa udenom Sagen, og det tror jeg ikke er gavnligt, naar en Rigsdag skal drøfte det meget alvorlige Spørgsmaal, hvorledes Udgifterne skal nedsættes. Den Rigsdag, der nu kommer ind, naar Valget er forbi, skal føre Debatterne om dette Spørgsmaal videre, men den kommer ikke udenom den Oprækning af Linierne, som jeg her har foretaget. Tallene staar nu en Gang paa Finansloven, og de er reelle Tal, som giver Udtryk for faktiske Forhold indenfor Statsstyrelsen. Man kan ikke uden at gøre sig klart, hvilke Indgreb man gør i den ene eller den anden Del af Statsstyrelsen, foretage Nedsættelser, og saa snart Spørgsmaalet om, hvorledes man skal gøre dette eller hint, kommer frem, viser det sig, at Partierne er uhjælpelig delt, og saa staar navnlig det konservative Folkeparti og

Venstre overordentlig svagt med Hensyn til at paavise, hvorledes det skal være muligt at fremskaffe de af dem selv saa stærkt anbefalede Nedsættelser paa Finansloven.

Statsministeren (Stauning): Jeg er lidt forbavset over den Uvillie imod, at Rigsdagen gør sit Arbejde færdigt, som i de sidste Dage er kommet til Orde her i Folketinget. Det er dog en Selvfølge, at en Rigsdag, og altsaa ogsaa et Folketing, maa gøre visse Ting færdige, selv om en Opløsning af Folketinget tre-fire Uger frem i Tiden er proklameret. Det er derfor ogsaa en Selvfølge, at der af Ministrene nu er givet Svar paa forskellige af de Spørgsmaal, som er rejst, og som det naturligt er disse Ministres Opgave at svare paa.

Jeg ser af Pressen i Dag, at man bebuder, at denne Dag skal være helliget store Valgtaler. Jeg ved ikke, hvorfor man excellerer i saadan falsk Reklame. Det falder oven i Købet indenfor den bestaaende Straffelovs Rammer at udsprede saadanne falske Reklameartikler som dem, navnlig det københavnske Venstres Hovedorgan i Dag excellerer i. Og det ærede Medlem Hr. Pürschel er blevet interviewet og fortæller, at han frygter eller har en Formodning om, at der vil ske uhyggelige Ting her i Folketinget i Dag. Hvad er det; det ærede Medlem er bange for? Det ærede Medlem kan vist være rolig, jeg tror ikke, der sker ham noget ondt, selv om han skulde være her i Salen. Der vil ikke ske nogen uhyggelige Ting, det kan jeg da ikke tænke mig; det er vist en overdreven Frygt, der her kommer til Orde, og som heller ikke, hvad det rent forfatningsmæssige angaar, som et enkelt æret Medlem af Venstre navnlig har ført frem, har noget paa sig.

Jeg sagde allerede forleden i en kort Bemærkning, at som der handles nu, er der handlet i de ganske faa Tilfælde, som man i alt Fald kan have indenfor Hukommelsen, hvor en saadan Opløsning af Folketinget har fundet Sted. Det viser sig, at af saadanne Opløsninger har vi i de sidste 36 Aar kun haft een foruden den, der nu finder Sted, og ved denne ene, som fandt Sted i 1920, blev der ført langvarige Forhandlinger. Efter at der var truffet Beslutning om Folketingets Opløsning, afholdt Folketinget Møder den 6., 10. og 11. April og Landstinget den 6., 10. og 16. April, og i disse Møder blev et meget betydeligt Antal Lovforslag viderebehandlet og for de flestes Vedkommende færdigbehandlet. I Mødet den 11. April blev der endog fremsat et helt nyt Lovforslag, som ikke tidligere